

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. CH.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost Ukrajina, t. č. na adrese Na Střezině 1112/16, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2016, č. j. OAM-276/ZA-ZA11-ZA16-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav dle § 2 a § 3 správního řádu. Zopakoval důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a vyslovil obavu, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodů zadržení a obvinění bezpečnostními složkami (policií, SBU) ze separatismu, proto, že byl účastníkem událostí na Kulikově poli v Oděse dne 2. 5. 2014, které bylo místem demonstrace na podporu separatistických tendencí místních obyvatel, kterou SBU hodnotí jako ohrožení územní integrity Ukrajiny. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, který označil jeho tvrzení za nevěrohodná jednak proto, že je mohl uplatnit v předchozím řízení své žádosti o mezinárodní ochranu a dále považoval za

nepravděpodobné, že by žalobce byl obviněn ze separatismu po dvou letech od uvedených událostí. Žalovaný zcela pomíjí žalobcem nabídnutý důkaz v podobě zprávy o nové ukrajinské legislativě, umožňující trestní postih i pasivních účastníků událostí na Kulikově poli. Uvedl, že jeho pronásledování ukrajinskými bezpečnostními složkami započalo až po vydání prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. Dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů rozhodnutí, bylo vydáno na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu a neaktuálních informací o zemi jeho původu, a proto je nezákonné. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se zjišťováním skutkového stavu věci. Dále se odvolává na různé zprávy a novinové články, které hodnotí události na Kulikově poli dne 2. 5. 2014 (demonstrace na podporu separatistických tendencí místních obyvatel) s tím, že SBU uvedené hodnotí jako ohrožení územní integrity Ukrajiny a i pasivní účastníky této demonstrace pronásleduje. V této souvislosti poukázal na nový zákon, který zesiluje boj proti separatismu a podle něhož by mohl být i za pasivní účast na uvedené demonstraci odsouzen na tři až pět let. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel důvodnost žaloby. Uvedl, že v případě žalobce se jedná o opakovanou neúspěšnou žádost o mezinárodní ochranu, když za důvod své první žádosti ze dne 2. 9. 2014 žalobce uvedl obavu z nuceného odvodu k plnění vojenské povinnosti v zemi původu. Ve své současné žádosti o mezinárodní ochranu ani v žalobě žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti. Žalovaný k otázce právního posouzení opakované žádosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-63, ve kterém soud judikoval, že *„hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* Podle žalovaného nelze přehlédnout, že žalobcem uváděné důvody již byly jednou posouzeny nejen správním orgánem, ale i zdejším soudem a shledány jako nedůvodné. K v žalobě uvedeným odkazům na různé mediální zprávy žalovaný poukázal na právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016, č. j. 50 Az 1/2016, podle kterého *„novinové články nejsou relevantním zdrojem informací o zemi původu“* (shodně též bod 36 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37). Dle žalovaného použité informace o zemi původu žalobce svědčí o tom, že hodnocení tamní situace v napadeném rozhodnutí bylo konformní s platnou judikaturní praxí, objektivní a aktuální. Žalovaný upozornil i na to, že žalobce byl se zprávami a informacemi, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí seznámen (viz list 55 správního spisu), přičemž žádné námitky ke zdrojům informací a k jejich využití či návrhy na jejich doplnění neuplatnil. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí. Setrval na svém právním názoru, že žalobce neuvedl azylově relevantní důvody své žádosti a žalovaným zjištěny nebyly. Žalobní námitky stran míry a úplnosti zjištění skutečností rozhodných v meritu věci

jsou dle žalovaného účelové. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka ruského.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

Dne 2. 9. 2014 podal žalobce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kterou odůvodnil neochotou jít bojovat na východ Ukrajiny poté, co mu bylo doručeno předvolání k mobilizaci, přičemž za odmítnutí mu hrozí trest odnětí svobody v trvání pěti let. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2014 nebyla žalobci udělena žádná z forem mezinárodní ochrany dle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Žalovaný se v předmětném rozhodnutí zabýval obavami žalobce z povolání do armády i z případného uvěznění za odepření výkonu vojenské služby, jakož i ozbrojeným konfliktem, izolovaným ve dvou oblastech Ukrajiny. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2015, č. j. 29 Az 52/2014, byla žaloba žalobce jako nedůvodná zamítnuta. Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015-20, odmítl pro nepřijatelnost.

V současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 3. 2016, doplněné dne 22. 3. 2016, a v rámci pohovoru provedeného stejného dne, žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení. Je rozvedený, má dva syny, kteří žijí na Ukrajině. Před odchodem z vlasti žil v Oděské oblasti. Do ČR přicestoval dne 15. 8. 2014 na pozvání své sestry (měl české vízum), která žije v Hradci Králové. O mezinárodní ochranu neúspěšně žádal již v roce 2014. Nyní o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že ho v zemi původu hledá policie a SBU pro podezření ze separatismu, protože se náhodou zúčastnil událostí na Kulikově poli dne 2. 5. 2014. Jiné důvody nemá. Uvedl, že poté, co již byl v ČR, obdržel v zemi původu předvolání na policii na den 25. 12. 2015. Asi dne 10. 1. 2016 přijela k nim domů SBU a řekla jeho matce, že ho hledají v souvislosti s událostmi na Kulikově poli, což je považováno za trestný čin. V rámci pohovoru potvrdil, že jedinou novou skutečností je, že ho hledá SBU z důvodu obvinění ze separatismu. Popsal události na Kulikově poli dne 2. 5. 2014, kam se dostal náhodou, neboť byl zaměstnán nedaleko tohoto místa. Výslovně uvedl, že nevyjadřoval žádné své politické názory. Do zaměstnání chodil pěšky a musel projít přes Kulikovo pole. Před budovou odborů bylo stanové městečko, kterým musel projít, zúčastnění vyzývali k federalizaci Oděsy (podrobný popis viz strany 2-3 napadeného rozhodnutí). Dostal se do vlny lidí, která se valila z centra. Viděl, že jsou ozbrojeni tyčemi a obušky. Jedním z nich byl napaden tyčí i slovními nadávkami typu „ruská svině“. Ohradil se, že je Ukrajinec a je tam pouze náhodou. Nemohl nikam utéct, mohl běžet jedinež do budovy odborů. Ta později začala hořet a žalobci se podařilo z hořící budovy uniknout. Venku ho pak zbili, měl rozbitý nos a obočí. Ti, co ho zbili, ho odvedli k policii, která na místo přijela. Policie ho spolu s dalšími účastníky posadila do policejního autobusu, odvezli je na policejní oddělení, dali je

do cely a drželi až do rána. Ráno je fotili a brali jim otisky prstů. Udělali si kopii žalobcova občanského průkazu a pustili ho s tím, že může být předvolán k výslechu.

K dotazu žalovaného žalobce uvedl, že ve své první žádosti tyto skutečnosti neuváděl proto, že v té době mu nehrozilo žádné nebezpečí, a proto nemělo smysl se o tom zmiňovat. V případě návratu do vlasti (1) by mu v souvislosti s výše uvedeným vyšetřováním hrozilo obvinění ze separatismu. Je toho názoru, že (2) policie a SBU si myslí, že je jedním z těch, kdo pořádal referendum a vyzýval k samostatnosti Oděsy a jejímu odtržení od Ukrajiny (SBU to řekla jeho matce, když za ní přijeli). (3) Nenastoupil do ukrajinské armády a odjel do ČR. Pro SBU zmizel a ta je přesvědčena o tom, že žalobce bojuje na straně separatistů. Pokud by se vrátil na Ukrajinu, musel by se dostavit na policii a pokud by tam nešel, jeho rodiče by mohli být obviněni z ukrývání separatisty.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 16. 4. 2014, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“- aktualizace č. 3 ze září 2015, Informací MZV ČR č. j. 110105/2015-LPTP ze dne 1. 8. 2014, č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015, č. j. 117822/2014-LPTP ze dne 15. 10. 2015, č. j. 103518/2016 – LPTP ze dne 3. 6. 2016, Výroční zprávy organizace Amnesty International 2014/2015 – Ukrajina ze dne 25. 2. 2015, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016. Dále vycházel i ze spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit, nevyslovil žádné námitky. Sám doložil dva články z internetu, pojednávající o novém zákonu, který zesiluje boj proti separatismu. Obává se proto, že by i jako pasivní účastník událostí na Kulikově poli mohl být odsouzen na tři až pět let.

Při jednání soudu účastníci odkázali na svá písemná vyjádření a setrvali na svých návrzích.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se opakovanou žádostí žalobce zabýval opět meritorně a s náležitou péčí, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně v tomto i předchozím řízení a na základě výše uvedených informací o zemi původu, proti nimž žalobce ve správním řízení žádné námitky či výhrady neuplatnil. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či organizace, nemá žádné politické přesvědčení, na Kulikově poli dne 2. 5. 2014 se ocitl náhodou a nikoli z důvodu uplatňování svých politických práv. Žalovaným učiněný závěr, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, soud považuje za správný.

V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 5 a 6) přezkoumatelným způsobem vypořádal se žalobcem nově uváděnou obavou z postihu ze strany policie a SBU kvůli obvinění ze separatismu v souvislosti s událostmi na Kulikově poli dne 2. 5. 2014, kam se žalobce, jak výslovně opakovaně uváděl, dostal náhodně, neboť nedaleko pracoval a nikoli z důvodu zastávání svých politických názorů. Nelze přehlédnout, že žalobce do svého odjezdu z vlasti (v srpnu 2014) neměl z uvedeného důvodu žádné potíže s policií nebo ukrajinskými státními orgány. Nyní však tvrdí, že byl napaden tyčí, zadržen policií až do rána, byly mu sejmuty otisky prstů a byl upozorněn na možnost předvolání k výslechu. Ve své první žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 2. 9. 2014, se v souvislosti s událostmi na Kulikově poli, které se časově vztahují právě spíše k jeho první žádosti, o nyní tvrzených skutečnostech nezmínil. Je proto s podivem, že teprve nyní, dva roky po zmíněných událostech, je žalobce uvádí za hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu. Ze zpráv o zemi původu (Výroční zprávy organizace Amnesty International 2014/2015 – Ukrajina ze dne 25. 2. 2015, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva dne 16. 4. 2014) se podává, že k vyšetřování událostí z května 2014 došlo bezprostředně po jejich skončení. Jako nepravděpodobné se jeví, že by žalobce, který byl přes noc držen v cele, byl policií identifikován a bez obvinění propuštěn, přičemž z vlasti vycestoval v srpnu téhož roku bez zájmu státních orgánů, byl nyní po dvou letech obviněn ze separatismu. Krajský soud tak ve shodě se žalovaným považuje uvedená nová tvrzení žalobce za účelová. Uvedené závěry nemohou zvrátit ani žalobcem uvedené odkazy na internetové články (k posouzení jejich validity viz žalovaným citovaná judikatura výše), které žalovaný vzal do úvahy při svém rozhodování, jak vyplývá ze strany 4 a 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu

rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Na udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu. Žalobce proti neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu žádné žalobní námitky nevznnesl.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Výrok o neudělení doplňkové ochrany dle § 14b cit. zákona žalobce nenapadl.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem jeho opakované žádosti pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z postihu ze strany policie a SBU kvůli obvinění ze separatismu v souvislosti s událostmi na Kulikově poli dne 2. 5. 2014.

Krajský soud má za to, že žalovaný dostatečně individuálně ve vztahu k žalobci zhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině, když uvedl, že zhoršená bezpečnostní situace je izolovaná ve dvou oblastech na východě Ukrajiny, Doněcké a Luhanské. Bezpečnostní situace v Oděse, odkud žalobce pochází, není podle zprávy MZV ČR ze dne 15. 10. 2015 nijak výjimečná, a žalobci v návratu do ní nic nebrání. Lze odkázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který

uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle něhož „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. listopad 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.

